

El dot era un vell deute

La majoria absoluta del PP al Congrés dels Diputats i la crisi econòmica han reduït els marges de maniobra en la geometria variable del Parlament de Catalunya. Per a cobrar allò que és de llei –els 759 milions d’euros de la disposició addicional tercera–, CiU ha d’acostar-se al PP.

Les negociacions entre el govern de la Generalitat de Catalunya i els partits polítics per a aprovar la llei de pressupostos del 2012 han estat mediatitzades per la crisi econòmica, els deutes acumulats per les administracions, les promeses incomplides pel govern de Zapatero sobre els 795 milions d’euros –que no va pagar– i la majoria absoluta del PP al Congrés dels Diputats. CiU ha mirat de festejar amb tots els grups polítics per a obtenir-ne el suport –o l’abstenció– a la llei de pressupostos, però s’imposa un matrimoni per interessos amb el PP per tal de cobrar un dot que no deixa de ser el deute que té l’estat amb la Generalitat –l’esmentada disposició addicional de l’Estatut, de 795 milions, i el Fons de Competitivitat, que puja a 1.450 milions més.

En èpoques de crisi preval la racio-

Per a cobrar allò que és de llei –els 759 milions de la disposició addicional tercera de l’Estatut–, CiU ha d’acostar-se al PP, però el govern espanyol no hi donarà el sí fins a final de març, i no pagarà immediatament.

nalitat econòmica en les relacions de parella, o així ho vol fer veure CiU. La diferència amb relacions anteriors és que ara la federació no vol cerimònies –recorden que una festa al Majestic no és precisament garantia de felicitat eterna–, però el PP vol alguna cosa més que un acte íntim.

CiU va votar al Congrés dels Diputats a favor del conjunt de mesures urgents contra la crisi, el primer lliurament de les retallades a l’àmbit estatal,

l’11 de gener. La federació nacionalista, per boca de Josep Sánchez Llibre, va explicar la decisió per “coherència política, rigor pressupostari i coratge”. El govern de Rajoy no ho necessitava, però era un gest significatiu en un moment clau –el primer– de la legislatura acabada d’estrenar. Era previsible que l’actitud col·laboradora trobara una correspondència al Parlament de Catalunya en un acte de simbologia equiparable. Així i tot –potser per conveniència de tots dos–, el govern d’Artur Mas ha dialogat amb tots i no ha emfasitzat les diferències en les converses amb Esquerra i PSC. De fet, la setmana passada, una volta ja s’havien votat les esmenes i el PP s’havia abstingut, el president Mas encara obria la porta a seure al festejador amb el PSC o ERC durant els mesos que vindran, tot valorant “el canvi d’actitud, sobretot d’Esquerra, no tant del PSC”. Ho feia alhora que excusava les coincidències entre CiU i el PP remuntant-se a la col·laboració del PP en els pressupostos de l’exercici anterior. Mas considera lògiques les coincidències amb el PP en uns pressupostos que són hereus dels de l’exercici passat –amb els quals, aquests formen un “paquet”, com ja van dir llavors– i que ja van ser aplaudits pel PP.

Un cafè després de la tempesta.

Quedava patent, per tant, que el president de la Generalitat era refractari a escenificar el prometatge amb el PP i hauria de ser el conseller d’Economia i Finances l’únic que sortiria retratat en conversa distesa –però formal– amb la presidenta del PP català, Alicia Sánchez Camacho, i el seu portaveu amb més mà esquerra, Enric Millo, a la cafeteria del Parlament.

Un cafè amistós l’endemà del dia que el conseller Mas-Colell havia parlat clar i català sobre la lleialtat institucional Generalitat-Estat i la complexa i tempestuosa relació Catalunya-Espanya: “Tenim dret a l’aval del regne d’Espanya per al nostre deute, i si no que ens n’expulsin.” Una resposta

El festeig de CiU i PP ha tingut poques manifestacions públiques d’acostament. Una va ser el cafè, al Parlament, de Mas-Colell amb Alicia Sánchez Camacho i Enric Millo (PP).

Una imatge d'arxiu d'una conversa, al Parlament, entre Alicia Sánchez Camacho i el president, Artur Mas.

contudent per als negociadors espanyols per part del conseller que ha fet bandera de la cura en la comptabilitat, la contenció en la despesa i la retallada necessària: tres exemples que el nou govern espanyol ha assumit –si més no, teòricament– i que Mas-Colell pot presumir d'haver aplicat a Catalunya abans que ningú més enllac.

En la visita a Madrid un parell de dies abans amb motiu del Consell de Política Fiscal i Financera (CPFF), Mas-Colell havia rebut el compromís del ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, que “el govern [espanyol] es farà responsable que cap administració responsable no tinga problemes de liquiditat”.

Mas va justificar l'entesa amb el PP, però es va obrir a futurs acords amb PSC i ERC.

Ara el govern espanyol i les autonomies es feien competència a l'hora de col·locar deute, i això perjudicava les ofertes no estatals perquè augmentaven els interessos del deute emès per les comunitats. Per tal d'evitar-ho, Montoro va anunciar que l'estat també respondria per aquest deute de les autonomies. A més, s'obrirà una línia de finançament de l'Institut de Crèdit Oficial (ICO) per a reduir la morositat de les autonomies en el pagament dels proveïdors.

El mateix dia el president espanyol, Mariano Rajoy –que es reunirà amb el president Mas l'1 de febrer–, insistia en el missatge d'aquest CPFF, on participen membres del govern espanyol i els consellers d'Economia de totes les comunitats autònomes: “L'estat som tots –deia Rajoy– i el govern d'Espanya no es pot desentendre d'allò que passe a les comunitats autònomes.”

El dot, ajornat. El portaveu del PP català, Enric Millo, anunciava poc després de la trobada amistosa amb Mas-Colell que el dot seran els 795 milions

de la disposició addicional tercera i els 1.450 milions del Fons de Competitivitat –és a dir, el deute que l'estat té amb la Generalitat com a conseqüència de l'Estatut i el Fons de Competitivitat–, però que no es pagaran fins al març, sembla que després de les eleccions autonòmiques andaluses, fixades el dia 25. La política autonòmica del govern espanyol –i del partit de l'executiu– torna a girar entorn de l'eix andalús, que és el banc de vots més envejat pels polítics espanyols i l'últim feu socialista que encara no ha estat trofeu dels populars. Millo també va aclarir que el dot no es pagarà immediatament i potser no es pagarà de colp. De fet, el Fons de Competitivitat es pot pagar durant el 2013 –segons els terminis marcats– i fins i tot en podria variar de xifra –com és habitual, cap avall.

Només la fatalitat –el destí– sembla haver unit en matrimoni de conveniència dos cònjuges que tenen tants retrets a fer-se abans de la consumació. O és la imatge que tots dos volen donar.

Àlex Milian